

eller Bank gav 1 000 Kr. til en Forening, skulde undersøge, hvad Foreningen brugte de 1 000 Kr. til. Det har jeg ikke sagt den mindste Smule om, selvfølgelig ikke. Det, jeg har talt om, er, hvorvidt den Omstændighed, at en Sparekasse eller Kommune giver en Forening en Ærespræmie til et Dyrskue, skal betyde en forøget Udgift for Staten. Det har aldeles intet med det ærede Medlem Hr. Pinstrups 1 000 Kr. at gøre; ingen har ment, at man skal blande sig i, hvad en Forening anvender disse 1 000 Kr. til. Jeg har heller ikke bestridt det Princip, at hvis der af en Forenings Kontingent ydes Penge til et Dyrskue, skal der ydes præcis et tilsvarende Bidrag af Staten. Jeg har kun villet se, hvorvidt der af deres Medlemsbidrag overhovedet ydes en eneste rød Øre til deres Præmier, eller det er Indtægterne fra Dyrskuet, der anvendes dertil. Jeg har ikke sagt andet end: Lad os se, hvordan det stiller sig, og det er det, der er ydet Modstand imod.

Naar det nu siges her: Vi skal nok spare fra Landbrugets Side, saa vil jeg minde om den Dag, da Finansloven blev forelagt, og Statsministeren stod op og erklærede: Nu skal I se, hvordan vi kan administrere; her er Sparsommeligheden sat i System; nu er der kommet Folk, der forstaar at spare. Han havde Ret; der er øvet Sparsommelighed ved Udarbejdelsen af Finansloven. Har jeg saa ikke Ret til Gang efter Gang, naar man viser, hvilke Sparsommelighedsmestre man er, at pege paa, at til Landets bærende Hovederhverv giver man 1 Mill. Kr. mere i Aar end i Fjor, og det samtidig med, at vi er inde i en økonomisk Krise? Og det er den Minister, der altid er den første Mand, naar det gælder om at kræve Sparsommelighed, som forlanger denne Million mere!

Er der ikke al Grund til at pege paa det, uden at det ærede Medlem Hr. Pinstrup behøver at nævne, at det er det sædvanlige Udslag af, at vi har tre Paragraffer, som vi er Modstandere af, nemlig de to militære Budgetter og Landbrugsministerens Budget? Jeg maa atter understrege, at dette er fuldkommen i Strid med de faktiske Forhold og bare siges for at afledede Opmærksomheden fra det centrale i denne Sag, nemlig dette, at Landbruget med Hensyn til sine Bevillinger skal have en Særstilling; dets Foreninger skal være fri for at gøre Rede for, hvorledes de administrerer, hvad alle andre skal gøre. Det er det, jeg har gjort opmærksom paa, samtidig med at jeg har vist, hvorledes Spar-

sommeligheden ytrer sig overfor alt andet end netop Landbruget.

Jacob Christensen: Den højtærede Landbrugsminister argumenterer stærkt med, at de lave Lønninger skulde give forøget Arbejde; men jeg har allerede oplyst, at det modsatte har været Tilfældet for Statsskovenes Vedkommende, og at Arbejdsløsheden paa dette Omraade aldrig har været større, end den er nu, efter at Arbejdernes Lønninger er blevet saa kraftigt nedsat. Naar den højtærede Landbrugsminister endvidere gør gældende, at man aldeles ikke har stillet sig ved Siden af Godsejerne i Lønspørgsmaalet mod Arbejderne, men har holdt sig neutral, saa vil jeg sige, at det er ogsaa en Maade at holde sig neutral paa. Man oppebier det Tidspunkt, da Godsejerne har faaet Lønnen trykket saa langt ned som muligt, og naar det Tidspunkt er indtruffet, saa siger Landbrugsministeren som Repræsentant for Staten: Vel, saa nedsætter vi ogsaa Lønnen til det, som det er lykkedes Godsejerne at sætte den ned til. Naar den højtærede Landbrugsminister mente, at hvis jeg havde fremsat den Paa-tand, at det regnede mindre i Statens Skove end i de private Skove, saaledes at der blev færre Spildedage der, saa kunde man tale om det, saa maa jeg dertil sige: Nej, jeg fremsatte ikke meningsløse Paastande og heller ikke daarlige Vittigheder, og jeg tror, at den højtærede Landbrugsminister skulde lægge sig efter det samme.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det ærede Medlem siger, at det er ikke Neutralitet fra Statens Side, naar vi afventer det Tidspunkt, da Godsejerne har tvunget Arbejderne saa langt ned som muligt, og saa melder os og siger: Det er den Løn, vi vil betale. Jeg tror, at en hvilken som helst Overenskomst, navnlig naar den tilfredsstillende begge Parter, vil være saadan, at Arbejderne siger: Her er vi tvunget saa langt ned, som det overhovedet lader sig gøre, og Arbejdsgiverne vil sige: Her er vi blevet presset til at give den højest mulige Løn, maaske endda en højere Løn, end det overhovedet er muligt at give, naar Virksomheden skal betale sig. Det skulde være en underlig Overenskomst, hvor man sagde det modsatte. Men hvis Staten vilde sige: Nu er der truffet en Overenskomst, som man er gaaet med til fra begge Sider — naturligvis med den sædvanlige Betænkelighed og Beklagelse over, at de er blevet enige derom —, men vi finder nu, at Lønnen